

høiere Straf, fordi han forlanger en Sag afgjort ved Dom, end om den afgjøres arbitrært. Derom synes ingen som helst Tvivl at kunne være, at det er en fuldstændig Abnormitet at betragte det som noget Retstridigt, der bør paadrage særegen Straf, og dette har ogsaa bestandig været anerkendt af Krigsministeren i hans forskjellige Udkast. Jeg skal blot henvise til, hvad der staar i Motiverne til det Lovforslag, der blev forelagt i 1871. Det hedder der: „Denne Regel“ — det er nemlig den, vi her tale om — vil efter Lovforslaget bortfalde, idet man har villet stille den Paagjældende saa frit som muligt overfor Balget mellem at underkaste sig Straffen og at begjære Rettergang, og derhos en saadan Begjæring ikke synes med Rette at falde ind under Begrebet „ubegrundet Klage“, eftersom den Foresattes Straffebestemmelse nærmest synes at maatte betragtes som en Kjendelse, der appelleres, og ugrundet Appæl medfører efter vor Lovgivning ordentligvis ikke Straf.“ Det er vistnok saa klart, som Noget kan være, og naar man er kommen bort fra det, er det alene, fordi man har fundet Betænkelighed ved, at der navnlig ved den sidste Behandling i Folkethinget her i 1872, blev i altsor vidt Omfang givet Leilighed til at appellere fra den disciplinære Myndighed til Krigsrets Afgjørelse. Mener man imidlertid det, synes jeg, man burde stille Forslag om at vende tilbage til Lovforslaget paa dette Punkt, som det var, men det synes ikke at kunne give Ret til at etablere en imod Forholdets Natur saa stridende Regel som den, der her er foreslaaet, at Straffen, hvis den findes med Fjæie at være paalagt, vil kunne fjærpes alene af den Grund, at den Paagjældende har appelleret. En anden Sag er det, at praktist vil Vedkommende i Reglen faae høiere Straf, naar han gaar til Krigsretten, forudsat at han virkelig er skyldig i den ham paafigtede Brøde, og det er derfor, at man aldeles ingen praktist Betænkelighed, forekommer det mig, kan have ved at slette disse Linier ud; thi det vil vist altid stille sig saaledes, at, naar der vælges Afgjørelse ad disciplinær Vej, vil vedkommende Foresatte vælge saa lav Straf som muligt. Det tror jeg, at den praktiske Erfaring vil have godtgjort, og det vil derfor praktist meget ofte komme til at stille sig saaledes, at Paagjældende faar høiere Straf, naar han skyder sig ind under Krigsretten; men det bør ikke siges at være paa Grund af at han har skudt sig ind under Krigsretten, men det er, fordi han virkelig har forstyldt den høiere

Straf i og for sig paa Grund af sit Forhold. Havde man fra alle Sider været enig om dette Lovforslag og havde man paa alle Steder slaaet af paa sine forskjellige Ansuelser og havde naaet til Enighed, skulde jeg ogsaa, som jeg hidtil har gjort, have fundet mig i denne Bestemmelse; men da der ingen Enighed er bleven naaet, da hver er gaaet sin Vej, ser jeg ingen Grund til ikke at opstille det, som aabenbart er det eneste Principmæssige og Korrekte. Med Hensyn til Endringsforslaget Nr. 170 tror jeg rigtignok ikke, at det egner sig til at vedtages. Det ærede Medlem fra Horsens (Bajer), som anbefalede det, paafod, at der i andre vedtagne Love fandtes tilsvarende Bestemmelser til denne. Dette tror jeg dog vist beror paa en Misforstaaelse. Der findes i mange Love ganske vist Bestemmelser om særegne Maader, hvorpaa Love skulle bringes til almindelig Kundskab. Der findes navnlig i enkelte Love Bestemmelser om, hvorledes de skulle slaas op i forskellige Lokaler; kort sagt Alt, hvad der gaar ud paa at skaffe Lovene saa vid en Udbredelse som mulig, er Noget, der ikke er ukjendt i vor Lovgivning; men at sætte i en Straffelov Bestemmelse om, hvori Krigsmænds Undervisning skal bestaa og hvorpaa den skal gaa ud, navnlig paa at den skal omfatte Straffeloven og andre Bestemmelser udenfor Straffeloven, det er Noget, som jeg rigtignok tror vil være ganske enestaaende. Man kan ikke i en Straffelov indlade sig paa at gibe ind i Forhold som dette, nemlig Krigsmænds Undervisning. Det maa være Gjenstand for Overveielser under andre Forhold og med andre Synspunkter for Die end dem, man kan have ved Udfættelsen af en Straffelov. — Der er endnu kun tilbage for mig at sige et Par Ord om det vigtigste af alle de fremkomne Endringsforslag, nemlig det, der er stillet af det ærede Medlem fra Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) under Nr. 14. Dette Forslag tror jeg har Krav paa megen Sympathi og megen Opmærksomhed. Jeg tror, at ved de Forhandlinger, der have fundet Sted, saavel ved første som ved anden Behandling af denne Lov, er det blevet temmelig klart for Alle, at, hvad man end dømmer om denne Eftertjenesteparagraf, vil den vanskelig kunne praktist udføres og vil aabne Spillerum for megen Ubillighed, jeg turde sige Uretfærdighed. Eftertjenesten har noget overordentlig Utaalende, noget særdeles, om jeg saa maa sige, Logisk ved den første Betragtning, men ved nærmere Overveielse frembyder den overordentlig Betænkelighed, og naar den skal